

USNESENÍ

Městský soud v Praze rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 19. 3. 2018 v trestní věci odsouzeného **J. V.**, narozeného xxx v xxx, trvale bytem xxx, v současné době ve výkonu trestu odnětí svobody ve věznici xxx,

takto:

Podle § 283 písm. d) tr. řádu **se zamítá návrh na povolení obnovy řízení** skončeného pravomocným rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 9. 10. 2013, sp. zn. 56 T 2/2013, podaný odsouzeným J. V., narozeným xxx.

Odůvodnění:

- [illegible]

Shodu s prvopisem potvrzuje Blanka Křížková.

navrhuje prokázat kamerovým záznamem z bezpečnostních kamer v domě č. p. xxx, případně z obchodů v tomto domě, z městského kamerového systému nebo z blízké banky.

- b) Dva příslušníci policejního orgánu, jejichž totožnost nezná, jej v době zadržení nutili k doznání, ve fázi prověřování mu nebyla umožněna porada s advokátem, čímž mělo dojít ke zkreslení jeho výpovědi a skutkových závěrů trestního řízení vůbec. Tuto skutečnost navrhuje prokázat výsledkem svým i (v návrhu nespecifikovaných) policistů.
 - c) Kapitán E. odsouzenému telefonicky hrozil, že bude vzat do vazby, pokud se i přes svůj špatný zdravotní stav nezúčastní rekonstrukce. Schopnosti odsouzeného se řádně hájit byly sníženy a v důsledku toho byly posléze učiněny nesprávné skutkové závěry. K tomu navrhl odsouzený vyslechnout kpt. E., svého předchozího obhájce JUDr. Matouška a též svůj výslech.
 - d) Kapitán E. jej měl při rekonstrukci vyzývat, aby do figuríny bil co nejsilněji, s tím, že to státnímu zástupci později vysvětlí. Byl tedy na něho vyvíjen nátlak, aby se usvědčoval, postup policejního orgánu nebyl zákonný, a i v důsledku toho pak byly učiněny nesprávné skutkové závěry. Tuto skutečnost navrhl prokázat výsledkem stejných osob jako v předchozím bodě a dále výsledkem (nespecifikovaných) příslušníků policejního orgánu.
 - e) Odsouzený nebyl v přípravném řízení řádně poučen o svých právech, podpisy na poučení činil pod nátlakem, aniž by mu bylo umožněno vzít si dioptrické brýle, bez nichž nebyl schopen poučení ani protokolaci své výpovědi přečíst. Tím došlo k porušení jeho práva na spravedlivý proces, výsledek těchto úkonů mohl být jiný, a tedy i v důsledku této skutečnosti byly učiněny nesprávné skutkové závěry. K této skutečnosti navrhuje vyslechnout stejné osoby jako v předchozích bodech.
 - f) V hlavním líčení nebyla vyslechnuta svědkyně O. V., ačkoli na jejím výsledku odsouzený trval. Nebylo proto objasněno, z jakého důvodu svědkyně volala záchrannou službu až po uplynutí dvou dnů po zranění poškozeného a co se na místě činu dělo mezi xxx a 3. 10. 2012. Důvod, proč byla záchranná služba volána s takovým odstupem, nebyl soudy vůbec zjišťován. V této souvislosti navrhl odsouzený výslech svůj a svědkyně O. V..
 - g) Znalci, zejména PhDr. Jiří Klose, Ph. D., byli podjatí, přistupovali k odsouzenému od počátku, jako by skutek, jenž mu byl kladen za vinu, spáchal. Tuto skutečnost odsouzený demonstruje na otázce: „*Tak mi chlače, kurva, řekněte, kdo B. zabil, když ne vy, a tvrdíte, že to byl váš kamarád.*“ Tato skutečnost mohla mít vliv na vypracování nikoli nestranného posudku, a tedy i na skutkové závěry soudu, pokud jde o osobnost odsouzeného. K prokázání svých tvrzení navrhuje výslech znalce PhDr. Kloseho a svůj výslech.
10. Podle § 278 odst. 1 tr. řádu se obnova řízení, které skončilo pravomocným rozsudkem nebo trestním příkazem, povolí, vyjdou-li najevo skutečnosti nebo důkazy soudu dříve neznámé, které by mohly samy o sobě nebo ve spojení se skutečnostmi a důkazy známými už dříve odůvodnit jiné rozhodnutí o vině nebo o přiznaném nároku poškozeného na náhradu škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo na vydání bezdůvodného obohacení, anebo vzhledem k nimž by původně uložený trest byl ve zřejmém nepoměru k povaze a závažnosti trestného činu nebo k poměrům pachatele nebo uložený druh trestu by byl ve zřejmém rozporu s účelem trestu.
11. Podle § 283 písm. d) tr. řádu soud návrh na povolení obnovy řízení zamítne, neshledá-li důvody obnovy podle § 278.
12. Podle § 286 odst. 1, 2 tr. řádu o návrhu na povolení obnovy řízení rozhoduje soud ve veřejném zasedání. Zamítnout návrh z důvodu uvedeného v § 283 písm. d) může soud v neveřejném zasedání pouze v tom případě, že návrh opřený o tytéž skutečnosti a důkazy byl již dříve pravomocně zamítnut a návrh nově podaný je jen jeho opakováním.
13. Vzhledem k tomu, že odsouzený se povolení obnovy řízení domáhá opětovně, zabýval se soud především otázkou, zda podaný návrh není pouhým opakováním návrhu již dříve pravomocně zamítnutého, opřeným o tytéž skutečnosti a důkazy.

14. Podle respektované judikatury (srov. R 16/1989 tr.) opakovaným návrhem na obnovení řízení ve smyslu § 286 odst. 2 tr. řádu není návrh, který vedle opakovaných skutečností a důkazů obsahuje i skutečnosti a důkazy, které nebyly uplatněné v předešlém návrhu na obnovu řízení. Pokud by se však význam v předešlém návrhu uplatněných důkazů a skutečností pro povolení obnovy nezměnil s ohledem na nové skutečnosti a důkazy, není třeba se jimi dále ve veřejném zasedání zabývat. Dále bylo judikováno, že je-li opakovaný návrh na povolení obnovy řízení sice založen na shodných skutkových námitkách jako zamítnutý návrh dřívější, avšak uváděné shodné skutečnosti jsou podloženy jinými (novými) důkazy, nelze návrh projednat v neveřejném zasedání, ale musí se konat veřejné zasedání (srov. R 57/1991 tr.)
15. V předchozím pravomocně zamítnutém návrhu odsouzený argumentoval skutečností, že soud nebyl při svém rozhodování seznámen s jeho zdravotním stavem (xxx), odsouzen byl pouze na základě své překroucené výpovědi a výpovědi znalce PhDr. Kloseho. Během výslechu mu bylo vyhrožováno a byl na něho vyvíjen psychický nátlak, aby se přiznal. Během rekonstrukce sděloval kapitánu E.ovi, že je nemocný, přesto se ve stavu horečky a svrabu rekonstrukce konala. Záznam rekonstrukce, která ani neprobíhala na místě činu, byl neúplný a byl upraven, nebyl spokojen se svou obhajobou.
16. Porovnáním obou návrhů je tedy patrné, že se obsahově z podstatné části překrývají, resp. že nový návrh zčásti opakovaně argumentuje týmiž důkazy a skutečnostmi, jaké byly uplatněny již v návrhu předchozím, nicméně zároveň je nový návrh nepochybně zčásti založen i na skutečnostech a důkazech, jež v předchozím návrhu nebyly uplatněny; proto soud musel tento návrh projednat ve veřejném zasedání.
17. Odsouzený ve své výpovědi ve veřejném zasedání uvedl skutečnosti, které jsou obsahově totožné s tvrzeními obsaženými v již citovaném návrhu na povolení obnovy řízení, přičemž dále poukázal na další, podle něho podstatné skutečnosti – konkrétně uvedl, že mu nebylo řádně doručeno usnesení o zahájení trestního stíhání (mělo mu být oznámeno pouze telefonicky), že jeho výpověď obviněného v přípravném řízení proběhla tak, že policista překopíroval předchozí úřední záznam o podaném vysvětlení, které bylo podáno bez účasti obhájce, a odsouzeného přiměl, aby text (bez brýlí) podepsal, že navrhoval vyslechnout v hlavním líčení svědka Z., což však soud odmítl. Dále též odsouzený zpochybňoval podmínky a průběh rekonstrukce, jež byla v přípravném řízení provedena.
18. Pokud jde o vlastní posouzení důvodnosti podaného návrhu, považuje soud především za podstatné zdůraznit, že důkazy a skutečnostmi soudu dříve neznámými, které by mohly odůvodnit jiné rozhodnutí ve smyslu § 278 odst. 1 tr. řádu, musí být konkrétní skutečnosti či důkazy, tvrzené v návrhu; je zcela nepřijatelné, aby se odsouzený v návrhu domáhal – na základě faktického zopakování některých prvků své obhajoby, kterou přitom uplatnil již v nalézacím řízení – toho, aby soud aktivně pátral po důkazech, jejichž existence či obsah jsou nejasné, resp. nejsou známy ani samotnému odsouzenému. Stejně tak je zřejmé, že soud není povinen provést ve veřejném zasedání všechny důkazy, jejichž provedení odsouzený navrhuje, ale pouze takové důkazy, které mohou být reálně způsobilé, samy či ve spojení s důkazy dalšími, alespoň potenciálně odůvodnit případné kladné rozhodnutí o podaném návrhu na povolení obnovy řízení. Opačný postup by byl v rozporu s ustanoveními trestního řádu upravujícími dokazování (zejména s § 89 tr. řádu, v němž se stanoví, které skutečnosti a v jakém rozsahu je v trestním řízení třeba dokazovat). Jak Ústavní soud, tak i Nejvyšší soud opakovaně ve své zcela konstantní judikatuře zdůraznily, že soud není povinen vyhovět každému důkaznímu návrhu (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 5. 1997, sp. zn. I. ÚS 362/96, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 9. 2017, sp. zn. 8 Tdo 520/2017). Nutnost provádět všechny důkazy navržené stranami by ostatně soudní řízení v rozporu s jeho účelem paralyzovala. Tato pravidla vztahující se k provádění dokazování a rozhodování o jeho rozsahu nepochybně platí i pro veřejné zasedání o návrhu na povolení obnovy řízení, neboť jinak

by se nepříjemně otvírala cesta k obcházení ustanovení upravujících dokazování a rozhodování soudu v nalézacím řízení, včetně rozhodování o rozsahu prováděného dokazování.

19. V projednávané věci soud, po zvážení dalších důkazních návrhů odsouzeného nad rámec jeho vlastní výpovědi, shledal, že se jedná o důkazy nadbytečné, které nejsou s to ani ve svém souhrnu jakkoli zpochybnit rozhodnutí o vině, trestu a o náhradě škody, učiněné po řádném projednání věci v hlavním líčení. Soud proto další důkazní návrhy odsouzeného zamítl, a to z důvodů, které budou podrobněji rozvedeny dále v rámci reakce soudu na jednotlivé argumenty, tvrzené skutečnosti a navržené důkazy ze strany odsouzeného.
20. Pokud odsouzený uvádí, že jej poškozený doprovodil k domovním dveřím (což má vylučovat závěr, že mu fatální zranění způsobil on), jedná se o skutečnost, kterou odsouzený ve své výpovědi uváděl již v předchozím průběhu řízení, přičemž soud tuto jeho obhajobu v odsuzujícím rozsudku vyhodnotil jako nepravdivou. Navrhuje-li odsouzený k prokázání této své verze vyžádání kamerových záznamů z domu, obchodů v domě, blízké banky či městského kamerového systému, podotýká soud, že se jedná o důkazní návrh zcela nekonkrétní, neodpovídající požadavkům § 278 odst. 1 tr. řádu. Odsouzený se fakticky nedomáhá případného opatření a provedení konkrétního důkazu s určitým obsahem (např. případného opatření a přehrání konkrétního prokazatelně existujícího kamerového záznamu, na němž má být zachyceno konkrétní jednání), ale pátrání soudu, zda určitý důkazní prostředek vůbec existuje, a pokud ano, zda náhodou nezachycuje něco, co by odpovídalo skutkové verzi obžalovaného. Uplatnění takto nekonkrétního důkazního návrhu v rámci řízení o povolení obnovy řízení však není akceptovatelné. Na okraj soud k tomuto návrhu podotýká, že z úředního záznamu policie ze dne 3. 10. 2012 (č. l. 65 spisu) vyplývá, že v ulici a v domě nebyl nalezen žádný kamerový systém, ani městský, ani soukromý na provozovnách apod. Existencí důkazního prostředku, jehož vyhledání nyní po soudu odsouzený požaduje, se tedy policie zabývala v samých počátcích svého šetření, a to s negativním výsledkem. Nadto je obecně známou skutečností, že kamerové záznamy jak v soukromých, tak veřejných kamerových systémech se zpravidla nejdéle v řádu několika měsíců po pořízení, ať již z ekonomických důvodů či z důvodu ochrany osobních údajů, vymazávají nebo přehrávají záznamy novými, takže existence takového záznamu po více než pěti letech je i teoreticky stěží představitelná. Jak již bylo uvedeno, sám odsouzený ve svém návrhu ostatně ani netvrdí, že by takový konkrétní záznam vůbec existoval.
21. Ve vztahu k údajnému policejnímu nátlaku a v této souvislosti k výhradám odsouzeného k průběhu rekonstrukce soud především podotýká, že se obsahově z větší části jedná o opakování skutečností uváděných již v předchozím návrhu na povolení obnovy řízení, který byl pravomocně zamítnut. V tomto rozsahu soud plně odkazuje na tato předchozí rozhodnutí jak Městského soudu v Praze, tak stížnostního soudu, které se s námitkami ve vztahu k provedené rekonstrukci i údajnému nátlaku na odsouzeného již vypořádaly. Nad rámec odůvodnění těchto rozhodnutí soud pouze dodává následující. Odsouzený se mýlí, pakliže argumentuje tím, že byl snad shledán vinným na základě své konkrétní výpovědi učiněné v přípravném řízení, ať již v rámci svého výslechu nebo rekonstrukce. Z odsuzujícího rozsudku i rozhodnutí odvolacího soudu je naopak patrné, že všechny postupně učiněné a v jistých ohledech se lišící výpovědi odsouzeného (výpověď učiněná při výslechu v přípravném řízení, výpověď při rekonstrukci, výpověď v hlavním líčení) soudy hodnotily jako nevěrohodné a neodpovídající ostatním provedeným důkazům. Ve všech těchto výpovědích odsouzený ostatně svou vinu popíral. Není tedy vůbec zřejmé, jak by údajný nátlak v přípravném řízení či tvrzená pochybení policejního orgánu při provádění rekonstrukce měly ovlivnit skutkové závěry soudu, na nichž je výrok o vině odsouzeného založen. Nic konkrétního v tomto smyslu ostatně neuvádí ve svém návrhu ani odsouzený, když pouze obecně uvádí, že i v důsledku nesprávného či nezákonného

postupu orgánů činných v přípravném řízení byly učiněny nesprávné skutkové závěry. Lze tedy shrnout, že odsouzený v těchto bodech zčásti pouze opakuje skutečnosti, jež tvrdil již ve svém předchozím návrhu, a ani ve zbývající části své argumentace neuvádí žádné nové skutečnosti a důkazy, jež by mohly odůvodnit jiné rozhodnutí soudu ve smyslu § 278 odst. 1 tr. řádu.

22. Zcela totožný závěr, a to ze stejných důvodů, soud činí i ve vztahu k tvrzené skutečnosti, že odsouzený nebyl řádně poučen o svých právech a nemohl si přečíst svou výpověď v přípravném řízení, neboť neměl k dispozici brýle. Tuto skutečnost zmínil odsouzený již ve své výpovědi ve veřejném zasedání, v němž bylo rozhodnuto o zamítnutí jeho předchozího návrhu (č. l. 404), přičemž soud se jí ve svém předchozím rozhodnutí výslovně nezabýval, zjevně z důvodu nedostatku její relevance. Jedná se ve skutečnosti spíše o procesní námitku, k jejímuž řešení není řízení o povolení obnovy řízení určeno, původní výpověď odsouzeného v přípravném řízení, učiněná za účasti obhájce odsouzeného, ani její okolnosti navíc neměly podstatný vliv na rozhodnutí soudu o vině odsouzeného.
23. Tvrzení, že v hlavním líčení nebyla v rozporu s návrhem odsouzeného vyslechnuta svědkyně O. V. a že se soudy nezabývaly otázkou, proč svědkyně zavolala záchranou službu s dvoudenním zpožděním a co se na místě činu dělo mezi xxx a 3. 10. 2012, je zcela zjevně nepravdivé. Zaprvé, protokol o výsledku svědkyně z přípravného řízení byl v hlavním líčení čten se souhlasem obžalovaného a obžalovaný ani jeho obhájce se v hlavním líčení výsledku této svědkyně nedomáhali (viz č. l. 278-9). Totéž ostatně platí i pro další svědky R. M., P. M. a F. Z., jejichž nepředvolání nalézacímu soudu odsouzený vytýkal ve svém původním návrhu, než jej upřesnil jeho obhájce, a následně odsouzený znovu částečně tuto skutečnost uplatnil ve své výpovědi ve veřejném zasedání. Duševní stav svědkyně V. byl již v přípravném řízení podroben znaleckému zkoumání, z něhož vyplynulo, že svědkyně byla v inkriminované době v deliriu, je zcela nevěrohodná, její účast v trestním řízení je neúčelná, je vyloučeno, aby se svědkyně rozpomněla, jak skutečnost reálně probíhala. Úvahou, zda to nemohla být právě tato svědkyně, kdo na poškozeného po odchodu obžalovaného z bytu zaútočil, se výslovně v odůvodnění svých rozhodnutí (zejména č. l. 296, 317) zabývaly jak soud I. stupně, tak soud odvolací. Lze tedy v tomto ohledu shrnout, že odsouzený se ve skutečnosti nedomáhá provedení nového důkazu, nýbrž důkazu, který již byl v hlavním líčení v jiné formě (čtením protokolu o výsledku svědkyně) s jeho souhlasem řádně proveden, a to za situace, kdy bylo znaleckým zkoumáním již v nalézacím řízení shledáno, že přínos takového důkazu (možnost poskytnutí pravdivé výpovědi svědkyni) je vyloučen. Soud proto ani v tomto ohledu neshledává podaný návrh důvodným.
24. Pakliže odsouzený argumentuje možnou podjatostí znalců (především PhDr. Kloseho), kterou přitom dovozuje (s odstupem řady let od znaleckého zkoumání a podání posudku) z údajně nedostatečně nestranného přístupu znalce, je zřejmé, že se jedná o námitku procesní povahy, nikoli tvrzení nové podstatné skutečnosti či nového podstatného důkazu. Navíc lze dodat, že z tvrzení odsouzeného o údajném zaujatém přístupu znalců, resp. o konkrétní větě, kterou měl ve vztahu k němu znalec při vyšetření vyřknout, případně o tom, že týž znalec vypracovával znalecký posudek i na svědkyni V., rozhodně nevyplynají vážné důvody, které by byly jakkoli způsobilé zpochybnit závěry znaleckého posudku.
25. Konečně ve vztahu k dalším skutečnostem, které odsouzený (nad rámec návrhu vypracovaného jeho obhájcem) uvedl ve své výpovědi ve veřejném zasedání, soud konstatuje, že v zásadě veškeré další argumenty odsouzeného jsou spíše námitkami procesní povahy, směřujícími proti nalézacímu řízení, než uváděním nových skutečností či důkazů. K napravování údajných procesních vad přípravného řízení či řízení nalézacího však řízení o povolení obnovy řízení neslouží (srov. § 278 odst. 1 tr. řádu); v tomto

smyslu se soud zcela ztotožňuje s argumentací, již ve veřejném zasedání učinila státní zástupkyně, totiž že by posuzování těchto otázek překračovalo účel řízení o návrhu na povolení obnovy řízení a bylo fakticky v rozporu s trestním řádem.

26. Přesto však soud, s ohledem na výše uvedené spíše jako *obiter datum*, považuje za vhodné pro úplnost zmínit, že údaje uváděné odsouzeným jsou z výše uvedených důvodů nejen nerelevantní, ale především jsou prokazatelně nepravdivé. Ve vztahu k tvrzenému nevyslechnutí svědků, jejichž výslech odsouzený navrhoval, soud tuto skutečnost vysvětlil již výše. Pokud jde o usnesení o zahájení trestního stíhání, jeho převzetí dne 4. 10. 2012 v 15.50 hod. odsouzený stvrdil podpisem na originálu tohoto usnesení (č. l. 4 spisu). Protokol o výsledku obviněného z přípravného řízení (č. l. 12-20 spisu) je značně podrobný, obsahující kromě souvislého vyličení událostí ze strany odsouzeného i řadu otázek vyšetřujícího policisty a přítomného obhájce a odpovědi na ně, čemuž odpovídá i skutečnost, že výslech probíhal déle než 2 hodiny; rozhodně se nejedná o překopírování mnohem stručnějších protokolů o výsledku podezřelého (nikoli úředních záznamů o podaném vysvětlení, jak mylně uváděl odsouzený), které jsou obsaženy na č. l. 5-7 a 8-11 spisu.
27. Soud proto, z důvodů podrobně rozebraných výše, zamítl návrh odsouzeného na provedení dalších důkazů a žádost odsouzeného o povolení obnovy řízení jako zcela nedůvodnou zamítl.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat stížnost do tří dnů od jeho doručení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího. Stížnost má odkladný účinek.

Praha 19. března 2018

Mgr. Jan Šott, v.r.
předseda senátu